

ΝΕΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ

Κείμενο 1

[Η διδασκαλία της ελληνικής γλώσσας στην πρωτοβάθμια και τη δευτεροβάθμια εκπαίδευση]

Για τη γλωσσική ανάπτυξη του παιδιού είναι απαραίτητη η εξασφάλιση **πλούσιων ερεθισμάτων**, δηλαδή συχνών ευκαιριών για χρήση της γλώσσας που να παρέχουν σ' αυτό τη δυνατότητα να λειτουργεί ως παραγωγός λόγου, για να ικανοποιεί ανάγκες έκφρασης και επικοινωνίας. Επομένως, η γλωσσική καλλιέργεια πρέπει να επιδιώκεται μέσα από όλο το σχολικό πρόγραμμα και ο δάσκαλος οποιουδήποτε μαθήματος να είναι μαζί και δάσκαλος της γλώσσας.

Την πρώτη θέση στη γλωσσική παιδεία την έχει ο προφορικός λόγος και ακολουθεί ο γραπτός. Άλλωστε, αυτό συμβαίνει και στην καθημερινή ζωή. Είναι ανάγκη, λοιπόν, το σχολείο να καλλιεργεί και τα δύο αυτά είδη του λόγου με τις ιδιαιτερότητές τους, όπως είναι ανάγκη δάσκαλος και μαθητής να συνειδητοποιήσουν τις ποικιλίες και τα επίπεδα του επικοινωνιακού λόγου. Εξάλλου, είναι γνωστό ότι μιλούμε με διαφορετικό τρόπο, σε διαφορετικό τόπο και χρόνο, με διαφορετικούς ανθρώπους, για διαφορετικά πράγματα. Όλα εξαρτώνται από το ποιος μιλάει σε ποιον, με ποιον σκοπό κ.λπ.

Επειδή η γλώσσα είναι κοινωνικό προϊόν και επικοινωνιακή ενέργεια και όχι ανάμνηση, ο τρόπος της γλωσσικής καλλιέργειας οφείλει να είναι ενεργητικός και όχι μνημονικός. Δεν πλουτίζεται το λεξιλόγιο του παιδιού με φράσεις που αποστηθίζει. Αντίθετα, πλουτίζεται με τον παραγόμενο λόγο της μητρικής γλώσσας. Γι' αυτό χρέος του δασκάλου είναι να μην υποχρεώνει το παιδί να απομνημονεύει λόγο. Χρέος του είναι να του διδάσκει να παράγει λόγο. Η επικοινωνία είναι το κοινωνικό πλαίσιο που παράγει τον λόγο.

X. Τσολάκης. (1995). Πορίσματα του 1^{ου} Πανελληνίου Συνεδρίου για τη διδασκαλία της ελληνικής γλώσσας στην Πρωτοβάθμια και τη Δευτεροβάθμια Εκπαίδευση. *Φιλολογος*, 80, 85-91 (διασκευή).

Κείμενο 2

Ο προφορικός και ο γραπτός λόγος είναι δύο ισότιμες, αλλά λειτουργικά διαφορετικές, μορφές λόγου, που εξυπηρετούν **διαφορετικές επικοινωνιακές ανάγκες**. Οι διαφορές μεταξύ προφορικού και γραπτού λόγου σε γενικές γραμμές οφείλονται στις διαφορετικές συνθήκες παραγωγής τους.[...]

Ο προφορικός είναι κυρίως λόγος απροσχεδίαστος, επειδή, πολύ συχνά διαμορφώνεται τη στιγμή που εκφωνείται υπό την πίεση του χρόνου και του ακροατή. Γι' αυτό τον λόγο εμφανίζει συχνά συντακτικά ατελείς και ανολοκλήρωτες προτάσεις. Αντίθετα ο γραπτός λόγος είναι κυρίως λόγος προσχεδιασμένος, αφού ο συγγραφέας του έχει συνήθως μεγαλύτερη άνεση χρόνου ώστε από πριν να σκεφτεί και να οργανώσει το γραπτό του, να το ελέγξει, να το διορθώσει και, αν χρειαστεί, να το ξαναγράψει. Γι' αυτό ο γραπτός λόγος εμφανίζει συνήθως ολοκληρωμένες συντακτικά προτάσεις.

Μια άλλη διαφορά μεταξύ προφορικού και γραπτού λόγου εντοπίζεται στη δυνατότητα επαφής μεταξύ πομπού και δέκτη. Στον προφορικό συνομιλιακό λόγο το κείμενο, την ίδια στιγμή που παράγεται από τον πομπό, προσλαμβάνεται από τον δέκτη, ο οποίος συχνά είναι παρών στον ίδιο χώρο, ενώ σε αντίθετη περίπτωση μπορεί να υπάρχει ακουστική και οπτική επαφή μαζί του όπως στις τηλεφωνικές συνδιαλέξεις ή στη ζωντανή επικοινωνία μέσω σύνδεσης. Σε κάθε περίπτωση ο δέκτης έχει τη δυνατότητα να απαντήσει ή να αντιδράσει στα λεγόμενα του συνομιλητή του. Αντίθετα στον γραπτό λόγο ο συγγραφέας δεν έχει **άμεση επαφή** με τους αναγνώστες του, απευθύνεται σε **δέκτες** απόντες, οι οποίοι θα προσλάβουν το κείμενό του ύστερα από κάποιο χρονικό διάστημα και μόνο τότε θα μπορούν να αντιδράσουν στα γραφόμενά του.

Η μέχρι τώρα συζήτηση για τα λειτουργικά και γλωσσικά γνωρίσματα του προφορικού και του γραπτού λόγου αποτυπώνει περισσότερο τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά τους. Δεν πρέπει όμως να διαφεύγει της προσοχής μας ότι ορισμένες φορές τα χαρακτηριστικά αυτά συναντώνται αναμειγμένα κατά την προφορική ή γραπτή παραγωγή διαφόρων ειδών λόγου. Έτσι π.χ. μια διάλεξη, αν και εκφέρεται προφορικά, βασίζεται σε προσχεδιασμένο και συνήθως αναλυτικό κείμενο, ενώ η επαφή του ομιλητή με τους αποδέκτες του είναι περιορισμένη και έμμεση. Αντίθετα το κείμενο μιας επιστολής σε φιλικό πρόσωπο μπορεί να μην είναι σε μεγάλο βαθμό προσχεδιασμένο, να περιέχει γνωστά θέματα και επιπλέον **πολλές εκφράσεις** του προφορικού λόγου («και που λες», «να σου πω», «άκου να δεις»). Κατά συνέπεια οι δύο μορφές λόγου είναι προτιμότερο να μην προσεγγίζονται μονοδιάστατα αλλά πολυδιάστατα.

Αρ. Αρχάκης. (2009). *Γλωσσική Διδασκαλία και Σύσταση των Κειμένων*, Αθήνα: Πατάκης, 50-55. (διασκευή).

ΘΕΜΑΤΑ

A1. (Μονάδες 15)

A1. Ποια είναι, σύμφωνα με το δεύτερο κείμενο, τα βασικά χαρακτηριστικά γνωρίσματα του προφορικού λόγου; (60-80 λέξεις)

(μονάδες 15)

A2. (Μονάδες 10)

A2. Ποια είναι τα δομικά στοιχεία της τρίτης παραγράφου (Μια άλλη διαφορά.....γραφόμενά του) του δεύτερου κειμένου;

(μονάδες 10)

B1. (Μονάδες 10)

B1. Να συντάξετε μία παράγραφο 60-80 λέξεων για τον προφορικό και τον γραπτό λόγο στην οποία να χρησιμοποιήσετε τις λέξεις/φράσεις των κειμένων με **έντονη γραφή: πλούσιων ερεθισμάτων, διαφορετικές επικοινωνιακές ανάγκες, άμεση επαφή, δέκτες, πολλές εκφράσεις.**

(μονάδες 10)

B2. (Μονάδες 15)

B2. «Στον προφορικό συνομιλιακό λόγο το κείμενο [...] προσλαμβάνεται από τον δέκτη».

1. Να αιτιολογήσετε την επιλογή της παθητικής σύνταξης από τον συγγραφέα του κειμένου.

(μονάδες 5)

2. Να μετατρέψετε την παθητική σύνταξη σε ενεργητική.

(μονάδες 10)